

MURGULESCU, ILIE G.

Chimist

N. 27 ian. 1902, Cornu, Dolj - m. 23 nov. 1991, București.

Studii: Gimnaziul la *Frații Buzești* și Liceul *Carol I* din Craiova, Facultatea de Științe a Universității din Cluj (1922-1928). Doctor în științe chimice (1930). Specializare cu profesorul F. Weigert la Universitatea din Leipzig (Institutul de chimie-fizică), privind metodele optice în chimie și fotochimie (1932-1933).

Membru corespondent (1948), membru titular (1952), vicepreședinte (1952-1953) și președinte al Academiei Române (1963-1966).

Asistent (1926-1934) la Facultatea de Științe a Universității din Cluj; conferențiar (1934-1945); profesor (1945-1949) la Institutul Politehnic din Timișoara și la Universitatea din București (1949-1972); profesor consultant la Institutul Politehnic din București (din 1972); rector al Institutului Politehnic din Timișoara (1947-1949) și al Universității din București (1949-1950). Ministru al Învățământului (1953-1956) și al Învățământului și Culturii (1960-1963); vicepreședinte al Consiliului de Stat (1965-1967) și al Marii Adunări Naționale (1967-1975).

Membru al academiilor de științe din Cehoslovacia (1964), U.R.S.S. (1966), Ungaria (1973), Bulgaria (1974), al Academiei de Științe din New York (1980), al Societății franceze de chimie (1958) și al Societății internaționale de electrochimie (1960). Profesor emerit (1964). Om de știință emerit (1969). Premiul de stat clasa I (1963) pentru lucrări în domeniul lichidelor ionice.

Cercetări în domeniile chimiei analitice, chimiei fizice și chimiei anorganice. Autor al unor noi concepții privind reacțiile redox. A elaborat metode conductometrice și potențiometrice pentru dozarea wolframăților, mercurului, acizilor liberi din sulfatul de aluminiu. A elaborat o teorie a proceselor de oxido-reducere în analiza volumetrică. A studiat descompunerea termică a metanului, reacțiile de alcooliză, de deshidratare al unor cristalohidrați și de oxidare a unor metale.

A inventat procedeul de polimerizare a acrilonitrilului.

A reîncadrat în învățământul universitar pe G. Călinescu, T. Vianu, Ion Zamfirescu și C.D. Papastate. A sprijinit înființarea

(reînființarea) unor instituții importante pentru Craiova: Universitatea (mai întâi Institutul Agronomic), Centrul de Studii Socio-Umane al Academiei Române, Editura *Scrisul Românesc* și revista *Ramuri*. A fost marginalizat în ultima parte a vieții pentru că s-a opus înființării Consiliului național de Știință și Tehnologie și minimalizării rolului Academiei Române.

Opera: **Despre tiosulfații complecși de cupru** (1930); **Introducere în chimia fizică** (vol.I, 1976); **Structura și proprietățile moleculelor** (1978); **Teoria molecular-cinetică a materiei** (1979). A publicat peste 200 de articole științifice în domeniul cineticii, termodinamicii chimice și electrochimice (1937-1979) și al proprietăților lichidelor ionice (1957-1979) ș.a.